

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4406/2025
03.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и малолетног ББ из ..., кога заступа законски заступник АА, чији је пуномоћник Илија Ђурђевић адвокат из ..., против тужене ВВ из ..., чији је пуномоћник Стефан Ђорда адвокат из ..., ради измене одлуке о вршењу родитељског права и издржавања, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 702/24 од 05.12.2024. године, на седници одржаној 03.04.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 702/24 од 05.12.2024. године.
Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу П2 106/24 од 11.09.2024. године, ставом првим изреке, малолетни син парничних странака је поверен оцу ради самосталног вршења родитељског права, на чијој је адреси пребивалишта одређено његово пребивалиште (ставо други изреке). Ставом трећим изреке, уређено је одржавање личних односа тужене са сином, који ће код ње боравити сваког другог викенда од суботе у 10.00 часова до недеље у 19.00 часова; верске и државне празнике и свој рођендан наизменично (једне године код тужене, а следеће код тужиоца), као и дан мајчиног рођендана, тако што ће га тужена преузимати на први дан празника у 10,00 часова ујутро и враћати га последњег дана празника у 19.00 часова, без ремећења дневног ритма детета и обавеза које има. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да доприноси издржавању малолетног сина износом од 10.000,00 динара месечно од подношења тужбе док постоје законски услови, с тим што ће доспеле рате уплатити одједном, чиме је у целости измењена пресуда Основног суда у Вршцу П2 347/23 од 05.12.2023. године док је у преосталом делу, преко досуђеног а до траженог износа од 15.000,00 динара тужбени захтев одбијен (ставом петим изреке). Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 367.875,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 702/24 од 05.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима

првом, другом, трећем и четвртном изреке. Ставом другим изреке, одбачена је жалба тужене изјављена против петог става изреке првостепене пресуде као недозвољена. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу шестом изреке тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, првог става изреке, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су дали одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23; у даљем тексту: ЗПП) чије се одредбе примењују у овом случају на основу члана 202. Породичног закона, Врховни суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужена су од 2018. до марта 2022. године живели у ванбрачној заједници у кући родитеља тужиоца, током које је рођен њихов син ...2020. године. Тужена је у марту 2022. године напустила заједничко домаћинство, син је остао са оцем, а родитељи су се споразумели да заједнички врше родитељско, на основу чега је донета пресуда Основног суда у Вршцу П2 396/22 од 13.12.2022. године којом је пребивалиште детета одређено на адреси мајке, отац обавезан да доприноси издржавању детета са 5.000,00 динара месечно и одређено да ће се одржавање личних односа детета са оцем одвијати у складу са међусобним договором родитеља и жељама детета. И након тога је син остао код оца, који се о њему стара заједно са својом мајком и очухом. Пресудом Основног суда у Вршцу П2 347/23 од 05.12.2013. године, дете је поверено мајци на самостално вршење родитељског права, пребивалиште је одређено на адреси мајке, а отац је обавезан да доприноси издржавању детета са 10.000,00 динара месечно, са чим се све отац претходно сагласио. Упркос томе, малолетни тужилац највећи део времена проводи са оцем и бабом за које је емотивно везан и уписан је у вртић.

Иако га је тужена два пута пријављивала за вршење насиља у породици (прву пријаву је повукла), тужиоцу нису изречене мера ради заштите од насиља у породици и ослобођен је оптужбе за ово кривично дело пресудом Основног суда у Вршцу у предмету К 41/24, а тренутно је у току и поступак у коме је тужена означена као починилац насиља у односу на тужиоца. Приликом претреса стана тужиље 19.04.2024. године пронађена је супстанца која је послата на вештачење. Према налазу и стручном мишљењу органа старатељства, тужена је институт заштите од насиља у породици користила да би преузела превагу у односу са тужиоцем, користећи дете као инструмент, има промене у мишљењу које изазивају интерпретативне склоности, није аутентично заинтересована за старање о

детету, није способна да за дете одезбеди сигурну и стабилну средину, јер за то нема ни личне капацитете ни материјалне могућности (супротно тврдњама које је мењала, није запослена). За разлику од тужене, тужилац је аутентично заинтересован да се стара о детету, у чему има и помоћ своје мајке, запослен је и у стању да се стара о детету и пружи му неопходну стабилност, па је је у најбољем интересу детета да буде поверено оцу на самостално вршење родитељског права.

По налажењу Врховног суда, побијана другостепена пресуда је заснована на правилној примени материјалног права.

Према околностима конкретног случаја и реалним могућностима, најбољи интерес детета, који подразумева удовољавање на најбољи могући начин дететовим емотивним и развојним потребама је поуздано утврђен у спроведеном судском поступку. Правилне су одлуке о вршењу родитељског права, уређењу личних односа детета са туженом као родитељем са којим не живи и о износу којим ће тужена доприносити издржавању малолетног тужиоца, јер су прилагођене тренутном стању и потребама детета, околностима у којима се одвија његов и живот његових родитеља и њиховим приходима, могућностима за запослење и стицање зараде и другим животним околностима од којих одлука зависи.

Суд је ценио наводе ревизије, па је нашао да су исти неосновани. У ревизији се указује на пристрасно поступање органа старатељства приликом поступања у овом и у ранијим случајевима процењивања односа тужене и њене мајке, без изношења конкретних околности које би биле од значаја за овај предмет а које наводно нису правилно оцењене. Нису од утицаја, па стога нису основани ни поновљени наводи о вршењу насиља од стране тужиоца према туженој. Судови су оценом свих постојећих околности утврдили најбољи интерес детета имајући у виду да је отац тај који благовремено и на одговарајући начин задовољава дечје потребе и обезбеђује му неопходну стабилност и за такву одлуку дали јасне и потпуне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата, због чега је донета одлука као у првом ставу изреке, на основу члана 414. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка по ревизији из става другог изреке донета је на основу члана 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, с обзиром да тужена у том поступку није успела, а да трошкови одговора на ревизију нису били нужни.

**Председник већа-судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић